

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22.11.1971, sp. zn. 11 Tz 70/71, ECLI:CZ:NS:1971:11.TZ.70.1971.1

Číslo: 28/1972

Právní věta: Peněžitý trest lze uložit i vedle trestu odnětí svobody vyměřeného na horní hranici zákonné trestní sazby. V tomto případě se náhradní trest odnětí svobody podle § 54 odst. 3 tr. zák. neuloží.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 22.11.1971

Spisová značka: 11 Tz 70/71

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Trest, Trest náhradní, Trest peněžitý, Ukládání trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 54 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 28/1972 sb. rozh.

Peněžitý trest lze uložit i vedle trestu odnětí svobody vyměřeného na horní hranici zákonné trestní sazby. V tomto případě se náhradní trest odnětí svobody podle § 54 odst. 3 tr. zák. neuloží.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 22. 11. 1971 sp. zn. [11 Tz 70/71](#).)

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 1. dubna 1971 sp. zn. Ta 47/71 byl obviněný za přečin proti pracovní kázní podle § 8 písm. c) zákona č. 150/1969 Sb. odsouzen k trestu odnětí svobody na tři měsíce s podmíněným odkazem výkonu trestu na zkušební dobu 4 let a k peněžitému trestu 2500 Kčs.

Z podnětu stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR zrušil Nejvyšší soud tento rozsudek a přikázal okresnímu soudu, aby věc znovu projednal a rozhodl, když zjistil, že zákon byl porušen výrokem o podmíněném odkladu výkonu trestu odnětí svobody.

Z odůvodnění:

Při novém projednávání věci bude nutno uvážit, zda je třeba uložit peněžitý trest v případě, že současně uloženým trestem odnětí svobody je zcela vyčerpána zákonná trestní sazba.

Podle § 54 odst. 3 tr. zák., ukládá-li soud peněžitý trest, stanoví pro případ, že by výkon tohoto trestu mohl být zmařen, náhradní trest odnětí svobody až na jeden rok. Náhradní trest nesmí však ani spolu s uloženým trestem odnětí svobody přesahovat horní hranici trestní sazby. Stanovení náhradního trestu ukládá zákon kogentně bez ohledu na to, zda již v době vyhlášení rozsudku jsou či nejsou známy okolnosti, které by svědčily o možnosti zmaření výkonu peněžitého trestu. Trestní zákon z r. 1961 nepřipouští překročení horní hranice trestu odnětí svobody ani v případě uložení náhradního trestu za trest peněžitý. Ustanovení o náhradním trestu by tedy svědčilo pro názor stížnosti pro porušení zákona, že totiž uložení trestu peněžitého vedle trestu odnětí svobody vyměřeného na horní hranici sazby je nepřípustné.

Nejvyšší soud ČSR však tento názor nesdílí. Z ustanovení zákona o tom, že uložením náhradního trestu nesmí být překročena horní hranice sazby trestu odnětí svobody, nelze jednoznačně dovodit, že by peněžitý trest nesměl být uložen vedle trestu odnětí svobody vyměřeného na horní hranici sazby. Pokud soud dojde k závěru, že k splnění účelu trestu je nutný trest odnětí svobody na horní hranici sazby a kromě toho ještě peněžitý trest, a je-li taková kumulace trestů při zvážení okolností rozhodných podle § 23 odst. 1 a § 31 odst. 1 tr. zák. nutná k splnění účelu trestu, nebrání ustanovení § 54 odst. 3 tr. zák. o náhradním trestu tomu, aby byl peněžitý trest uložen. Odpovídá-li uložený trest těmto základním ustanovením trestního zákona o účelu a výměře trestu, nemůže uložení tohoto trestu bránit ustanovení § 54 odst. 3 tr. zák. o náhradním trestu odnětí svobody za trest peněžitý. Větu druhou tohoto ustanovení nutno totiž vykládat i v tom smyslu, že náhradní trest odnětí svobody se neuloží, jestliže se peněžitý trest ukládá vedle trestu odnětí svobody vyměřeného na horní hranici trestní sazby.

Není tedy v zásadě vyloučeno uložit peněžitý trest i vedle trestu odnětí svobody uloženého na horní hranici sazby, třebaže v praxi může jít o případ spíše výjimečný.